USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobců: **a) N. G.**, **b) nezl. A. G.**, zast. Mgr. Jurajem Koprdou, advokátem se sídlem Konopišťská 1153/6, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2022, čj. OAM-837/ZA-ZA11-D07-2022, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2023, čj. 20 Az 3/2023-42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Žalobci požádali v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím vyslovil nepřípustnost žádosti dle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a řízení dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je Německo, jelikož žalobci měli v době podání žádosti německé vízum.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobci podali žalobu k Městskému soudu v Praze; ten ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že v dané věci nebylo možné použít kritérium podle čl. 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (Dublin III). Zletilá dcera žalobkyně a) totiž v ČR nepožívá mezinárodní ochrany, ale má zde trvalý pobyt. Jelikož pak žalobci měli při podávání žádosti německé vízum, uplatní se kritérium dle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III. V Německu probíhá azylové řízení standardně a nejsou známy žádné nedostatky v této oblasti. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k použití diskrečního čl. 17 nařízení Dublin III (který by umožnil žalovanému žádost žalobců posoudit i přes svou nepříslušnost). Stejně tak žalovaný dostatečně vysvětlil,

proč vycestování do Německa nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobců.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobci (stěžovatelé) podali proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Rozhodnutí žalovaného považují za nepřezkoumatelné. Je vnitřně rozporné. Na jedné straně uvádí, že na území členských států EU nepobývají na základě mezinárodní ochrany žádní členové rodiny stěžovatelů; na druhé straně však uvádí, že vycestování do Německa neznemožní kontakt rodiny. Dále rozhodnutí uvádí, že se má použít čl. 12 nařízení Dublin III. Neupřesňuje však, jaký odstavec tohoto článku se má použít. Nesrozumitelný je i napadený rozsudek. Ten totiž uvedl, že vzhledem k tomu, že dcera stěžovatelky a) má v ČR trvalý pobyt, nelze použít jiné kritérium než kritérium v čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III. Není jasné, jakou mají tyto dvě skutečnosti souvztažnost.

[4] K věci samotné stěžovatele argumentují, že se měl použít čl. 10 nařízení Dublin III. Stěžovatelé jsou si totiž navzájem rodinnými příslušníky, o jejichž žádosti dosud nebylo rozhodnuto. Tedy stěžovatel b) je rodinným příslušníkem stěžovatelky a). Vzhledem k tomu, že stěžovatelé podali žádosti současně, nebylo v době podání žádosti stěžovatele b) rozhodnuto o žádosti stěžovatelky a) podané v ČR. Ta tak byla příslušná k posouzení obou žádostí.

[5] Dále byl opomenut čl. 7 odst. 3 nařízení Dublin III, podle nějž je třeba zohlednit jakékoliv důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele. V ČR se nachází rovněž otec stěžovatelky a) a dědeček stěžovatele b), pan K., a zletilý syn stěžovatelky a) a bratr stěžovatele b), pan N.

[6] Stěžovatelé nesouhlasí ani s posouzením diskrečního čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Stěžovatelé totiž mají v ČR podstatné rodinné a jiné vazby [stěžovatel b) zde chodí do školy apod.]. Naopak v Německu žádné příbuzné nemají, neovládají německý jazyk a v tamním prostředí se neorientují. Napadený rozsudek v této oblasti nekriticky převzal závěry žalovaného.

[7] Městský soud rovněž nekriticky převzal závěr žalovaného, že o žádosti syna a otce stěžovatelky a) bude rozhodovat Německo. Tento závěr neodpovídá skutkovým zjištěním žalovaného či městského soudu.

[8] Samostatným podáním pak stěžovatelé ještě doplnili, že v mezidobí NSS vydal rozsudek ze dne 17. 5. 2023, čj. 10 Azs 92/2023-34. Ten se týkal otce stěžovatelky a) a dědečka stěžovatele b). NSS v tomto rozsudku jednoznačně uvedl, že stěžovatelé jsou navzájem rodinnými příslušníky dle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III. Tento závěr potvrzuje argument stěžovatelů ohledně potřeby použít čl. 10 nařízení Dublin III.

[9] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Stěžovatelé si nesprávně vykládají čl. 10 nařízení Dublin III – na situaci, kdy rodinní příslušníci podávají žádosti o mezinárodní ochranu současně či brzy po sobě, dopadá čl. 11 daného nařízení. Ani čl. 11 nařízení Dublin

III však použít možné nebylo. Uplatněním použitelného kritéria (čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III) totiž nedošlo k rozdělení stěžovatelů. Co se týče odkazu na čl. 7 odst. 3 nařízení Dublin III, tak toto ustanovení na věc nedopadá. Dané ustanovení se použije pouze pokud se použije kritérium v čl. 8, 10 či 16 nařízení Dublin III. Žalovaný nesouhlasí ani výtkami stěžovatelů ohledně diskrečního čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost je zčásti nepřípustná a zčásti nepřijatelná.

III. 1) Nepřípustná kasační námitka

[11] Kasační námitky jsou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné, pokud je stěžovatel neuplatnil již v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. V kasační stížnosti stěžovatelé argumentují tím, že se mělo použít kritérium v čl. 10 nařízení Dublin III, neboť jsou si vzájemně rodinnými příslušníky Tímto směrem však v řízení před městským soudem neargumentovali. V něm tvrdili pouze to, že v ČR žije zletilá dcera stěžovatelky a). Městský soud tento argument správně podřadil pod čl. 9 nařízení Dublin III a vysvětlil, proč dané kritérium použít nelze (dcera nepožívá mezinárodní ochrany, ale má zde trvalý pobyt). Čl. 10 nařízení Dublin III či skutečnostmi, které by pod tento článek spadaly, stěžovatelé neargumentovali, přestože tak učinit mohli (žádné nové skutečnosti nevyvstaly). Tato jejich argumentace je proto nepřípustná. Pro úplnost Nejvyšší správní soud reaguje i na odkaz stěžovatelů na rozsudek NSS sp. zn. 10 Azs 92/2023, z nějž plyne, že stěžovatelé jsou navzájem rodinnými příslušníky. Vzhledem k nepřípustnosti námitky lze stručně uvést, že se soud v odkazovaném rozsudku nijak nevyjadřoval k tomu, zda lze na věc stěžovatelů použít kritérium v čl. 10 nařízení Dublin III. Daný článek obsahuje více podmínek než jen rodinnou příslušnost dvou osob.

[12] Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že stěžovatelé tuto námitku místy označovaly jako námitku nepřezkoumatelnosti. Z hlediska obsahu však touto námitkou stěžovatelé napadenému rozhodnutí vytýkají nesprávné právní posouzení; nesouhlas se závěry nepřezkoumatelnost nezakládá (rozsudek NSS z 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30, bod 9).

III. 2) Přijatelnost kasační stížnosti

[13] Jelikož v dané věci rozhodoval samosoudce, zkoumal Nejvyšší správní soud dále přijatelnost přípustných kasačních námitek ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda tyto námitky svým významem podstatně přesahují zájmy stěžovatelů. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti viz usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve věci *Ostapenko*. Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatelé namítali opomenutí čl. 7 odst. 3 nařízení Dublin III. Tímto argumentem se NSS již zabýval v rozsudku sp. zn. 10 Azs 92/2023 (odst. 13-14). Tam vysvětlil, že dané

ustanovení neobsahuje samostatné kritérium pro určení příslušného členského státu; řeší pouze dokazování v případě použití kritérií v čl. 8, 10 a 16 nařízení Dublin III. Ani jedno z těchto kritérií se v nyní řešené věci nepoužilo. Nebylo tak možné použít ani čl. 7 odst. 3 nařízení Dublin III. Soud na odůvodnění rozsudku sp. zn. 10 Azs 92/2023 pro stručnost odkazuje. Námitka není přijatelná.

[15] Dále stěžovatelé namítali, že mělo být použito diskreční kritérium v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. I touto argumentací se zabýval rozsudek sp. zn. 10 Azs 92/2023 (odst. 16-18) a soud na něj opět odkazuje. Žalovaný má při použití tohoto článku prostor pro správní uvážení. V nyní řešené věci relevantní okolnosti zvážil a vysvětlil, proč k použití tohoto kritéria nepřistoupil. Co se týče namítané školní docházky stěžovatele b), vysvětlil městský soud, že ji stěžovatel b) zahájil až po podání žádosti. Žalovaný k ní proto přihlížet nemohl. Stěžovatelé sice namítají, že městský soud při posuzování diskrečního kritéria v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III pochybil; žádné konkrétní námitky zpochybňující závěry městského soud však nevznášejí. Ani tato kasační argumentace proto přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

[16] Stěžovatelé rovněž namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Tyto námitky by mohly přijatelnost založit, jen pokud by se jednalo o zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů. Předně stěžovatelé tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné ohledně rodinných příslušníků stěžovatelů. Rozhodnutí si však neprotiřečí. Stěžovatelé rodinné příslušníky v EU mají; ti zde však pobývají na základě jiných oprávnění než mezinárodní ochrany [dcera stěžovatelky a) má trvalý pobyt v ČR]. Dále stěžovatelé namítají, že žalovaný neuvedl, jaký odstavec čl. 12 nařízení Dublin III se na věc použije. Z rozhodnutí je však jasné, že žalovaný použil odst. 2 daného článku (shodně viz rozsudek NSS čj. 10 Azs 92/2023-34). Dále stěžovatelé namítají, že není jasné, jak žalovaný učinil závěr o tom, že Německo bude posuzovat i žádost otce stěžovatelky a) a jejího zletilého syna [a tedy dědečka a bratra stěžovatele b)]. Žalovaný však rozhodoval o všech těchto žádostech současně, a tak si byl těchto skutečností vědom. Žádná z těchto námitek proto nesvědčí tomu, že by bylo dáno zásadní pochybení, které by založilo přijatelnost kasační stížnosti.

[17] Dále stěžovatelé namítají nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Namítají, že není jasné, jak městský soud dovodil, že se použije čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III na základě toho, že má dcera stěžovatelky a) v ČR trvalý pobyt. Tuto část zdůvodnění je však třeba číst v kontextu toho, že jde o reakci na argument stěžovatelů, že kvůli dceře stěžovatelky a) je ČR příslušná k posouzení žádosti stěžovatelů. Ani tato námitka tak přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

[18] Jelikož žádná uplatněná námitka přijatelnost kasační stížnosti nezaložila, odmítl ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

IV. Náhrada nákladů řízení

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, a bod 18 usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021,

čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. srpna 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu